

[Aksel Larson.]

Vi har fået en forsmag her på den debat, der rettelig burde føres under næste punkt på dagsordenen — men der er ikke noget at sige til det, det hele hænger jo sammen — og vi har fået at vide, at det, der er så galt, det er bl. a., at man ikke har kunnet opnå et skatteloft. Sandheden er, at tilbud herom blev fremsat af regeringen under forhandlingerne og ikke blev modtaget. Man beklager, at når skattefradragreglen skal afskaffes, så skal man samtidig afskaffe retten til at fradrage betalte kommuneskatter. Der har tidligere under debatten om skattefradragreglen ikke været gjort nogen distinktioner om, at der skulle gælde andre regler for kommuneskat end for statskat. Det er noget, man fra visse partiers side fandt på i sidste fase af forhandlingerne, og både regeringspartiet og mit parti har været villig til at drøfte disse spørgsmål, idet vi godt kan se, at her melder sig problemet om byrdefordelingen mellem stat og kommuner og mellem kommunerne indbyrdes. Men jeg har ikke haft indtryk af, at man var villig til at være med, hvis man fik de tilbudte indrømmelser på dette område.

Hr. Poul Møller siger, at så er der problemet om persontilskuddene. Det konservative folkeparti, som med senere støtte af det radikale venstre har kørt spørgsmålet om persontilskuddenes erstatning med en anden form for kompensation, har ikke selv været i stand til at komme med noget forslag om, hvoledes det skulle gøres. Det bebrejder jeg dem ikke, det er meget vanskeligt at finde en løsning her. Vi har alle sammen erklæret, at vi synes ikke, persontilskuddene er ideelle, men vi mener, vi må se at finde en løsning, sådan at dette klares; der er blot ingen, der har foreslået en tilfredsstillende løsning nu. Hvis hr. Poul Møller havde haft en tilfredsstillende løsning, så havde han sikkert udarbejdet ændringsforslag; men det kom ikke.

Man anker over, at der ikke er blevet valgfrihed i afregningsmetoden; spørgsmålet var, om man skulle benytte leverancemetoden, eller der skulle være valgfrihed mellem leverancemetode og betalingsmetode. Ja men også her har flertalspartierne været villige til at forhandle og ikke afvist at give indrømmelser, men tilbuddene er ikke blevet

modtaget. Og når man er kommet dertil, at man gør det til et afgørende spørgsmål, hvorvidt meromsen skulle træde i kraft den 1. juli eller den 1. september, så synes jeg man er havnet i småtingsafdelingen, hvilket vi jo også har fået bekræftet derved, at septemberdatoens varmeste forkæmper, hr. Hilmar Baunsgaard, offentligt har erkendt, at der findes ingen dato på året, der er særlig ideel. Jeg kan ikke se, at disse argumenter kan retfærdiggøre, at man holder sig udenfor, og heller ikke det, at nu har flertallet i denne sal i sinde at rydde op i fradragjunglen, således at forskellige aldeles urimelige fradrag bortfalder.

Hr. Henry Christensen har her nævnt kapitalbindingsreglerne. Ja, det tvinger mig altså til at gentage dette elementære, at efter de oplysninger, udvalget og hr. Henry Christensen har modtaget, så er der i januar måned i år antagelig bundet ca. 900 mill. kr. på kapitalbindingskonti af forskellig art. Dette må efter en rimelig beregning betyde, at staten og kommunerne tilsammen må notere et minus på 700 mill. kr. i indkomstskatten fra 1. juli. Hvis der virkelig har foregået en opsparing af de pågældende på 900 mill. kr., så får de de 700 mill. kr. igen af det offentlige. Jeg tror ikke, man kan betegne den slags som privat opsparing, hvortil kommer, at enhver ved, at en væsentlig del af disse kapitalbindingskonti kun er fiktiv opsparing og ikke reel opsparing. Forholdet er det, at de, der har været i stand til at udnytte opsparingspræmieringerne over kapitalbindingskonti, har enten i særlig grad haft evnen til at spare op — og så har de, der ikke havde evnen, måttet betale så meget mere — eller også har de foretaget en fiktiv opsparing under alle omstændigheder, og så har disse ulykkelige bestemmelser været benyttet til at skaffe en del af skatteyderne skattelettelse på andre skatteyders bekostning.

Der kommer ingen lempelser af mellemindkomsternes beskatning, siger hr. Henry Christensen. Jeg beklager, at hr. Henry Christensen kan have den opfattelse. Han kender fra skitsen over skatteskalaer, hvad der er påtænkt at gøre, når vi slipper af med skattefradragreglen, så vi kan få en glidende progressiv skala, og ved altså, at den del af mellemindkomsterne, der trænger til skattelettelse, vil få den, hvortil naturligvis kom-